

Dag 24 – Zelfbehoud is een plicht

- Je eigen leven redden en behouden is een van de belangrijkste leringen van de Koran:

“En geef uit op de weg van Allah, en **stort jezelf niet eigenhandig in vernietiging** en doe goed (aan anderen). Waarlijk houdt Allah van de goeddoeners.” – 2:195

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ
إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾

“En dood jezelf niet. Waarlijk is Allah immer Barmhartig voor jullie.” – 4:29

وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ
رَحِيمًا ﴿٢٩﴾

- In 2:195 kan men het bevel om jezelf niet eigenhandig in vernietiging te storten in algemene zin nemen, namelijk opzettelijk niets doen wanneer je leven op het spel staat. De specifieke context van dit vers is dat tegen de moslims in 2:190 gezegd werd om “op de weg van Allah te strijden tegen degenen die tegen jullie strijden”. Voor deze strijd als zelfverdediging, voor zelfbehoud, was besteding van geld en middelen vereist; vandaar dat het uitgeven op de weg van Allah hier vermeld wordt. Zonder die uitgaven zouden de moslims van hun vijanden verliezen en volledig vernietigd worden. Ze zouden zichzelf vernietigen door hun gebrek aan actie, omdat ze hun vijand de vrije hand zouden geven om ze te doden.
- De plicht tot zelfbehoud is zo cruciaal, dat het voor een moslim verplicht wordt om te vechten om zijn leven te redden. Natuurlijk is het tijdens dat gevecht mogelijk dat hij gedood wordt, maar het is niet zeker. Maar hij zou dan gedood worden door toedoen en via de wapens van de vijand, en niet eigenhandig. Als er geen aanvallende vijand is en het leven van een moslim niet bedreigd wordt, en hij doodt zichzelf door middel van zijn eigen wapen om onschuldige mensen om hem heen te doden, zoals bij een “zelfmoordaanslag”, dan is dit absoluut tegen de Islam en is dit een afschuwelijke en verachtelijke daad. Bij het sterven “op de weg van Allah” is het Allah die moet bepalen wanneer en hoe jij sterft, en niet jijzelf.
- Het redden van je eigen leven heeft zo'n hoge prioriteit, dat de Koran een moslim vrijstelt van bindende plichten en verboden als dit nodig is om zijn leven te redden. Bijvoorbeeld, op de plek waar de Koran het eten van bepaalde zaken verbiedt, waaronder varkensvlees, staat het het eten ervan toe als het onvermijdelijk noodzakelijk wordt om je leven te redden. In twee verzen staat er na het vermelden van verboden voedsel:

“Maar wie gedwongen wordt door de honger, niet van zins opzettelijk te zondigen, dan is Allah waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig.” – 5:3

فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرٍ مُتَجَانِفٍ لِآثِمِهِ
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾

“Maar wie er wordt gedreven door noodzaak en niet door zijn verlangens, en die de grenzen niet overschrijdt, dan is uw Heer waarlijk Vergevensgezind, Barmhartig.” – 6:145

فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾

- Een ander voorbeeld is het volgende. Niet geloven na geloofd te hebben is een ernstige zonde, maar als een moslim bedreigd wordt door een vijand van de Islam dat hij gedood zal worden als hij niet de Islam afwijst, of dat hij andere ernstige gevolgen zal ondervinden, dan staat de Koran hem toe zijn leven te redden door slechts een uiterlijke afwijzing, ook al zou het een ernstige zonde zijn om diezelfde afwijzing willens en wetens te doen:

“Wie niet gelooft in Allah na zijn geloof — **niet degene die wordt gedwongen terwijl zijn hart tevreden is met het geloof**, maar degene die (zijn) borst opent voor het ongeloof — op hen rust de toorn van Allah, en voor hen is er een vreselijke straf.” – 16:106

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ
أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَ
لَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ
غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾

- Als het vasten tijdens de maand Ramadan het leven van een moslimman of -vrouw, jong of oud, in gevaar zou brengen, dan wordt deze verplichting opgeschort. Het is in de Islam geen enkele goede of verdienstelijke daad om jezelf bewust schade te berokkenen om aan je vastenplicht te voldoen. Het volgende voorval staat in Bukhari:

“De Boodschapper van Allah, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, was op reis en hij zag een menigte en een man die onder een schaduw was geplaatst. Hij zei: “wat is er aan de hand?” Ze zeiden: ‘hij is aan het vasten.’ Hij zei: ‘er zit geen grote deugd in het vasten wanneer je op reis bent.’”

كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي
سَفَرٍ، فَرَأَى زِحَامًا، وَرَجُلًا قَدْ ظَلَّلَ عَلَيْهِ،
فَقَالَ “مَا هَذَا”. فَقَالُوا “صَائِمٌ”. فَقَالَ
“لَيْسَ مِنَ الْبِرِّ الصَّوْمُ فِي السَّفَرِ”

Vasten tijdens een reis is een kwestie van eigen keuze. Maar de keuze van deze man om te vasten op reis bezorgde hem zoveel ontbering, dat mensen hem in de schaduw moesten plaatsen. De naleving van de Islam op een manier die ontberingen veroorzaakt, laat staan de dood, wordt niet goedgekeurd.

- De Islam staat dus niet toe dat een moslim zijn leven laat door haar leringen na te volgen. Vechten uit zelfverdediging is noodzakelijk om levens te redden die anders verloren zouden gaan. Het gaat hierbij om een moslim die zijn leven riskeert, maar zijn voornemen en doel is niet om een zekere dood tegemoet te gaan. Of hij gedood wordt, dat beslist Allah.

Uit: Ramadan Daily Quran Study

Door: Dr. Zahid Aziz

Engelse uitgave: Lahore Ahmadiya Djamaat, UK

Vertaald door: Reza Ghafoerkhan

Nederlandse uitgave: IslamLab